

בית המשפט המחוזי בתל אביב - יפו בשבתו כבית-משפט לעניינים מנהליים

עת"מ 49730-10-15 ג'שה- מרכז לשמירה על הזכות לנוע (ע"ר) נ' מתאם פעולות הממשלה בשטחים (מתפ"ש) ואח'

תיק חיצוני:

בפני כבוד השופטת יהודית שיצר

העותרת: ג'שה- מרכז לשמירה על הזכות לנוע (ע"ר)
ע"י ב"כ עו"ד מיכל לופט ועו"ד נעמי הגר

נגד

המשיבים: 1. מתאם פעולות הממשלה בשטחים (מתפ"ש)
2. הממונה על יישום חוק חופש המידע במתפ"ש
ע"י ב"כ עו"ד לימור חלד מפמת"א

חקיקה שאוזכרה:

חוק חופש המידע, חשנ"ח-1998: סע' 7, 9, 9(א)(1), 10, 14, 17, 17(ב), 17(ד)

חוק הגנת הפרטיות, תשמ"א-1981

תקנות סדר הדין האזרחי, תשמ"ד-1984: סע' 512

מיני-רציו:

* נדחתה עתירה כנגד החלטת המשיבים, אשר דחתה בקשה מטעם העותרת לקבל מידע כמותי-סטטיסטי בעניין היתרי תנועה של תושבים פלסטינים החיים בגדה המערבית וברצועת עזה. לא נמצא כי החלטת המשיבים מנוגדת לחוק חופש המידע או חורגת ממתחם הסבירות באופן המצדיק את התערבותו של בימ"ש זה.

* משפט מינהלי – חופש המידע – גילוי על-ידי הרשות

* משפט מינהלי – עיון במסמכי הרשות – סייגים לגילוי

עתירה לפי סעיף 17 לחוק חופש המידע כנגד החלטת המשיבים, הדוחה בקשת העותרת מכוח החוק לקבל מידע כמותי-סטטיסטי בעניין היתרי תנועה של תושבים פלסטינים החיים בגדה המערבית וברצועת עזה.

בית המשפט פסק כלהלן:

לאחר עיון בחומרי המידע המבוקש ובחוות הדעת, ביהמ"ש הגיע למסקנה שאכן יש מקום לחסיון מידע זה. אף אם נניח כי העותרת ישירות לא תגרום לסיכון ביטחוני אם תיחשף למידע המבוקש, עדיין קיימים גורמים שעשויים להפיק תובנות משמעותיות ממידע זה, שעשוי בדרכים שונות לשרת גורמים עוינים שלנגד עיניהם לא עומדים עקרונות של חופש המידע, אלא השגת מידע כדי לפגוע בתושבי מדינת ישראל וביטחונם.

כאיוון בין האינטרסים השונים שעל כף המאזניים, גובר האינטרס של שמירה על ביטחון המדינה ותושביה על פני אינטרס של גילוי המידע המבוקש לציבור.

לא נמצא כי החלטת המשיבים מנוגדת לחוק חופש המידע או חורגת ממתחם הסבירות באופן המצדיק את התערבותו של בימ"ש זה.

פסק דין

1. עתירה לפי סעי' 17 לחוק חופש המידע, התשנ"ח – 1998 (להלן: "חוק חופש המידע" או "החוק") כנגד החלטת המשיבים מיום 13.8.2015 (להלן: "ההחלטה"), הדוחה בקשת העותרת מכוח החוק לקבל מידע כמותי - סטטיסטי בעניין היתרי תנועה של תושבים פלסטינים החיים בגדה המערבית וברצועת עזה.

הרקע העובדתי

2. העותרת, גישה – מרכז לשמירה על הזכות לנוע (להלן: "העותרת"), היא עמותה העוסקת בזכויות אדם, והמסייעת לתושבים פלסטינים בהגשת בקשות להיתרי יציאה למטרות שונות מהגדה המערבית ומרצועת עזה.

המשיב 1, מתאם פעולות הממשלה בשטחים (להלן: "מתפ"ש"), הוא הגוף הממשלתי שאחראי מטעם מפקד האזור על יישום מדיניות ממשלת ישראל בשטחי יו"ש. בין יתר תפקידיו, אחראי מתפ"ש גם על מתן היתרי כניסה לישראל מהגדה המערבית ומרצועת עזה, וכן על מתן היתרי מעבר בגשר אלנבי והיתרי מעבר משטחי יו"ש לרצועת עזה ולהיפך. המשיב 2, הממונה על יישום חוק חופש המידע במתפ"ש, אחראי בין היתר גם על טיפול בבקשות למידע המופנות למתפ"ש לפי חוק חופש המידע.

בשל פעילותה בסיוע לפלסטינים בהשגת היתרי כניסה ומעבר, מצאה להגיש למשיבים בקשות למידע ונתונים מכוח חוק חופש המידע בעניין זה. ביום 17.1.2015 ביקשה העותרת מהמשיבה 2 מכוח החוק, נתונים על אופן הזנתן של מניעות ביטחוניות במערכת "אבן מתגלגלת", תוקפן ומהותן – מספר התושבים הפלסטינים שכעת מנועים ביטחוניות

מבחינת חופש התנועה, מספר התושבים: שהוסרה המניעה הביטחונית מהם בשנים אחרונות ומהי הפרוצדורה לאבחון בטחוני וכו'.

ביום 18.2.2015 דחתה המשיבה 2 את בקשת העותרת בנימוק שהמידע המבוקש נוצר ושייך לשירות הביטחון הכללי, ולכן חוק חופש המידע לא חל עליו.
ביום 12.3.2015 הגישה העותרת בקשה דומה, לממונה על חוק חופש המידע במשרד רוה"מ, שאליו כפוף השב"כ. ביום 25.5.2015 סורבה גם בקשה זו מאותה סיבה, וזאת בהתאם לסעי' 14 לחוק.

בעקבות זאת הגישה העותרת ביום 24.3.2015 בקשה אחרת לפי חוק חופש המידע שעניינה ההחלטות המנהליות לאשר או לסרב בקשות פלסטינים להיתרי כניסה ומעבר מסיבה ביטחונית. הבקשה התייחסה למספר בקשות התושבים הפלסטינים שסורבו, ושאושרו למרות מניעה ביטחונית, להיתר כניסה לישראל מסיבה ביטחונית ב-7 השנים האחרונות, בחלוקה לתושבי הגדה המערבית ולתושבי רצועת עזה וכן בפילוח לפי סוג הבקשה ובחלוקה לשנים. אותה שאלה ניסחה העותרת גם לגבי היתרי מעבר מהגדה המערבית לרצועת עזה ולהיפך (בחלוקה מספרית נפרדת), ואותה שאלה הייתה גם לגבי היתרי מעבר בגשר אלנבי, שסורבו ושאושרו למרות מניעה ביטחונית, בחלוקה מספרית נפרדת לתושבי הגדה המערבית ולתושבי רצועת עזה. לאחר שבקשתה לא נענתה פנתה העותרת ביום 4.5.2015 בתלונה ליחידה הממשלתית לחופש המידע, והיחידה הנ"ל הורתה למשיבים להשיב לפניית העותרת ללא דיחוי. מאחר שהעותרת עדיין לא נענתה, פנתה ביום 13.8.2015 שוב בתלונה נוספת ליחידה הנ"ל.

ביום 14.8.2013 השיבו המשיבים לבקשת העותרת, והודיעו כי הם דוחים את בקשתה בשל "חשש לפגיעה ביטחון המדינה, בביטחון הציבור או בשלומם של אדם, וזאת בהתאם להוראת סעיף 9(א)(1) לחוק חופש המידע, התשנ"ח – 1998". עוד צוין בהחלטה כי היא מבוססת על חוות דעתם של גורמי הביטחון באשר להיבט הביטחוני וההחלטה נובעת בין היתר גם מ- "החשש לחשיפת שיטות פעולה ודרכי פעולה של השב"כ ולרבות חשיפת מושאי עניין של השב"כ". עוד צוין בהחלטה כי המשיבים שקלו האם ניתן לאפשר חשיפה חלקית של המידע, אך נוכח מהות המידע והנסיבות הבינו המשיבים שהדבר בלתי אפשרי. בשל החלטת סירוב זו של המשיבים הגישה העותרת את העתירה דן, לביטול החלטת המשיבים ולמתן צו ע"י בימ"ש זה שיחייב את המשיבים למסור לה את המידע בהתאם לחוק חופש המידע.

בעת הדיון בפני אף הסתפקה העותרת והבהירה שהיא מבקשת "רק את המספר של אלה שכן קיבלו היתרי תנועה".

עיקרי טענות הצדדים

3. לטענת העותרת, מניעה ביטחונית לחופש התנועה פוגעת בזכויות יסוד של תושבים רבים, לכן יש לעמוד על היקפי התופעה ולהעריך את מספר הפלסטינים שמנועים מסיבה ביטחונית לצאת מאזור יו"ש ורצועת עזה. לטענת העותרת, המשיבים בסירובם למסור את המידע, התנהלו בשרירותיות, ולא שקלו באופן עצמאי את עניינה של העותרת במידע ואת האינטרס הציבורי בגילוי המידע. לטענתה המשיבים לא עשו כל מאמץ למסור את המידע, לפחות באופן חלקי, או בתנאים. לטענתה היו מקרים שהמשיבים מסרו מידע לפי חוק חופש המידע בעניין היתרי כניסה לישראל של פלסטינים שהיה מפורט מהמידע בהרבה המצומצם שאותו הם דורשים בבקשתם. לטענתה נתונים כאלו ואחרים פורסמו ע"י המשיבים מיוזמתם באתר האינטרנט ובעמוד הפייסבוק של מתפ"ש. העותרת הפנתה לפסיקה התומכת בטענותיה. עוד טענה העותרת כי המשיבים התעכבו זמן רב - 140 יום - החורג בהרבה מהמגבלות של חוק חופש המידע בתשובתם לבקשת המידע. סעי' 7 לחוק קובע שיש לענות תוך 30 יום, וכי ניתן להאריך בהודעה מנומקת למבקש פעם ראשונה ב-30 יום ופעם שנייה ב-60 יום, אך כל אלו לא נעשו. גם לאחר מכן המשיבים לא ענו בהתאם להנחיית היחידה הממשלתית לחופש המידע שהורתה להם לעשות כן. עוד טענו שהחלטת הסירוב אינה מנומקת. עוד טענו כי לחילופין, גם אם יסבור ביהמ"ש כי חל החריג של סעי' 9(א)(1) לחוק, הרי שעל ביהמ"ש להשתמש בסמכותו לפי סעי' 17(ד) לחוק ולהורות על מסירת המידע למרות החריג הנ"ל, בשל כך שהעניין הציבורי בגילוי המידע עדיף וגובר על הטעם לדחייתו.

לטענת המשיבים החלטתם סבירה, מידתית, ומעוגנת בחוק. לטענתם, לאחר בחינת המידע המבוקש, ולאור המניעות הביטחונית, דהיינו החשש לפגיעה בביטחון המדינה מצאו ובדקו כי אכן לא ניתן למסור את המידע המבוקש, אפילו לא באופן חלקי. המשיבים הפנו לפסיקה התומכת בעמדתם ואבחנו את הפסיקה אליה הפנתה העותרת. לטענתם העיכוב במתן התשובה לבקשת העותרת נבע ממורכבות הבקשה ומהצורך בבדיקה יסודית של המבוקש מול כל הגורמים הרלוונטיים. הם גם הוסיפו שמי שכניסתו ארצה מסורבת מטעמים בטחוניים מקבל הודעה על כך שעל כן האינטרס האישי של הפרט זוכה למענה.

דיון

4. אין חולק על חשיבותו של עקרון חופש המידע ועל היותו מהנדבכים המרכזיים של המשטר הדמוקרטי. עם זאת עקרון זה אינו מוחלט והוא נסוג מפני אינטרסים מנוגדים. המחוקק מצא לנכון לקבוע בעצמו את הסייגים לעקרון הכללי. סעי' 9(א)(1) לחוק חופש המידע, שכותרתו "מידע שאין למסרו או שאין חובה למסרו", קובע:

"(א) רשות ציבורית לא תמסור מידע שהוא אחד מאלה:

- (1) מידע אשר בגילוי יש חשש לפגיעה בביטחון המדינה, ביחסי החוץ שלה, בביטחון הציבור או בביטחון או בשלמו של אדם;
- (2) מידע בנושאים ששר הביטחון, מטעמים של שמירה על ביטחון המדינה, קבע אותם בצו, באישור הועדה המשותפת;
- (3) מידע שגילוי מהווה פגיעה בפרטיות, כמשמעותה בחוק הגנת הפרטיות, תשמ"א-1981 (להלן – חוק הגנת הפרטיות), אלא אם כן הגילוי מותר על פי דין;
- (4) מידע אשר אין לגלותו על פי כל דין.

(ב) רשות ציבורית אינה חייבת למסור מידע שהוא אחד מאלה:

"...

(ההדגשות כאן ולהלן שלי, י"ש).

הנה כי כן, במקרה דנן בו לטענת המשיבים מתקיים החריג של סעיף 9(א) (1) לחוק, דהיינו של חשש לפגיעה בביטחון המדינה, הציבור או אדם, אסור לרשות למסור את המידע המבוקש. לפי נוסח החוק לצורך תחולת הסייג די בקיומו של "חשש" לפגיעה בביטחון המדינה. באשר לפרשנותו של "חשש" זה נפסק:

"מבחן החשש - שבהתקיימו חל איסור לגלות מידע שעלול לפגוע בביטחון המדינה או בביטחון הציבור. אכן, אין זה מבחן העולה לכלל 'ודאות קרובה' דוגמת זה המשמש כסייג לפגיעה בחופש הביטוי מכוח צנזורה (בג"ץ 680/88 שניצר נ' הצנזור הצבאי הראשי, פ"ד מב(49) 617 (1989)). אולם אין זה גם מבחן המסתפק באפשרות כלשהי, ולו גם רחוקה, לפגיעה כאמור. בפועל, מדובר במבחן הנדרש לתחלת הפגיעה בביטחון הציבור או בשלמו. מכפלת עוצמת הסיכון בהסתברותו מצביעה על תחלת הסיכון לשלום הציבור או לביטחונו".

(בג"ץ 2007/11 ינאי שני נ' המשרד להגנת הסביבה (לא פורסם), (פורסם בנבו) מיום 5.2.2012) סעי' 4 לפסה"ד).

סעי' 10 לחוק, שכותרתו "שיקולי הרשות", מוסיף וקובע כי מעבר לתחולתו של הסייג הנ"ל לפי סעי' 9 לחוק, על הרשות הציבורית לקחת בחשבון גם את עניינו של המבקש במידע ואת העניין הציבורי שבגילוי המידע:

"10. בבואה לשקול סירוב למסור מידע לפי חוק זה, מכוח הוראות סעיפים 8 ו-9, תיתן הרשות הציבורית דעתה, בין היתר, לענינו של המבקש במידע, אם ציין זאת בבקשתו, וכן לענין הציבורי שבגילוי המידע מטעמים של שמירה על בריאות הציבור או בטיחותו, או שמירה על איכות הסביבה".

נפסק כי האינטרסים הציבוריים שמנויים בסעיף הנ"ל אינם רשימה סגורה (ראו: עע"מ 9135/03 המועצה להשכלה גבוהה נ' הוצאת עיתון "הארץ", פד"י ס(4) 217). לפיכך, על הרשות בענייננו לאזן בין ביטחון המדינה מחד, לבין זכות הציבור לדעת מאידך. באשר לחשיבות שני ערכים אלו ועל הצורך לאזן ביניהם נפסק:

"שני הערכים הנדונים - ביטחון המדינה מזה ופומביות הדין וזכות הציבור לדעת מזה - הינם ערכים בסיסיים בשיטתנו המשפטית. ללא ביטחון אין קיום למדינה, ואין קיום להסכמה החברתית עליה היא בנויה. ממילא אין קיום לחירויות היחיד שהמדינה נועדה להגשימן. מכאן מרכזיותם של ערכי הביטחון במכלול ערכיה של שיטת המשפט' (דברי השופט ברק בבג"ץ 680/88 שניצר נ' הצנזור הצבאי הראשי ואח', פ"ד מב(4) 617, 629). מנגד, ללא פומביות הדין ומימוש זכות הציבור לדעת, עלול להיפגע אופיו של משטרנו הדמוקרטי, המבוסס על החלפת דעות חופשית ועל אמון הציבור ברשויות המדינה ובתקינות פעולתן ... לפיכך, נדרש איזון הולם בין שני הערכים האמורים במצב של התנגשות 'חזיתית' ביניהם. נוסחת האיזון חייבת להגשים את הערך בדבר ביטחון המדינה, אך בה בעת לצמצם ככל האפשר את הפגיעה בעקרון פומביות הדין ובחופש המידע המהווים ערכים חשובים בשיטתנו המשפטית".

(בג"ץ 258/07 חברת הכנסת זהבה גלאון נ' ועדת הבדיקה הממשלתית לבדיקת אירועי המערכה בלבנון (לא פורסם), [פורסם בנבו] מיום 6.2.2007 (פסקה 8).

5. בהינתן טענת המשיבים כי אינם יכולים אף להביא את מלוא נימוקיהם בפומבי, ומכוח סמכותי לפי סעי' 17(ב) לחוק חופש המידע, קיימתי דיון בדלתיים סגורות במעמד המשיבים בלבד, וללא נוכחות העותרת או באי כוחה. במסגרת דיון זה הוצג לי החומר המבוקש, וחוות דעת הגורמים הביטחוניים האמונים על הנושא, ואף חומרים ששימשו תשתית לעמדת הגורמים הנ"ל.

לאחר שעיינתי בחומרי המידע המבוקש ובחוות הדעת הגעתי למסקנה שאכן יש מקום לחסיון מידע זה. אף אם נניח כי העותרת ישירות לא תגרום לסיכון ביטחוני אם תיחשף למידע המבוקש, עדיין קיימים גורמים שעשויים להפיק תובנות משמעותיות ממידע זה, שעשוי בדרכים שונות לשרת גורמים עויינים שלנגד עיניהם לא עומדים עקרונות של חופש המידע, אלא השגת מידע כדי לפגוע בתושבי מדינת ישראל וביטחונם.

באיזון בין האינטרסים השונים שעל כף המאזניים, גובר האינטרס של שמירה על ביטחון המדינה ותושביה על פני אינטרס של גילוי המידע המבוקש לציבור. מקובלת עלי גם עמדת המשיבים כי אפילו הנמקה גלויה, מפורטת יותר של עמדת המשיבים, יש בה פוטנציאל לחשיפת מידע סודי שנכנס לגדר החריג של המידע האסור במסירה לפי סעי' 9(א)(1) לחוק.

דווקא העובדה עליה הצביעה העותרת בטיעוניה, כי היו מקרים שהמשיבים הסכימו למסור מידע מפורט יותר מהמידע הכמותי המצומצם המבוקש בעתירה זו, מוכיחה כי המשיבים אינם מתנהלים בשרירותיות, ואינם מתפרקים משיקול דעתם המנהלי העצמאי. עובדה היא שבמקרים אחרים שבהם השיקולים הביטחוניים מאפשרים זאת, מוסרים המשיבים מידע מפורט.

יש גם לתת משקל לחלך רוחו של המחוקק שקבע בסעיף 14 לחוק חופש המידע כי החוק לא יחול על גופים שונים, ביניהם גופים ביטחוניים, כגון: מערך המודיעין של צבא הגנה לישראל; שירות הביטחון הכללי; המוסד וכו', וכן לא על "מידע שנוצר, שנאסף או שמוחזק בידיהם".

אומנם הבקשה דן סורבה לא מהטעם הזה. שכן הבקשה הנוכחית של העותרת מכוונת למידע ששייך נוצר ומוחזק ע"י המתפ"ש. אך זה האחרון מסתמך על חוות הדעת של גורמי הביטחון. לאחר בחינת הבקשה ע"י המשיבים, הם נוכחו לדעת שגם במידע שברשותם יש "חשש לפגיעה בביטחון המדינה, ביחסי החוץ שלה, בביטחון הציבור או בביטחון או בשלומם של אדם" כלשונו המפורשת של סעי' 9(א)(1) לחוק, שאוסרת על המשיבים למסור מידע כזה.

כאמור, בחנתי את החומר המבוקש ואת חוות הדעת המקצועית בעניין והתשתית לה, ולאחר איזון האינטרסים בהתאם לסעי' 10 לחוק, לא מצאתי כי החלטת המשיבים מנוגדת לחוק או חורגת ממתחם הסבירות באופן המצדיק את התערבותו של בימ"ש זה.

עוד יש לזכור כי חזקת תקינות המעשה המנהלי חלה על המשיבים, ומהחומר שהוצג לי לא מצאתי אינדיקציה לסתירת החזקה כי המשיבים קיבלו את החלטתם באופן ענייני, בהתאם לחוות הדעת הביטחונית המקצועיות שהונחו לפנייהם, ובהתאם לאיסורים וההנחיות הקבועים בחוק חופש המידע.

לאור האמור לעיל גם נדחית טענת העותרת להחלת סעי' 17(ד) לחוק על המקרה דנן. בענייננו, אין הצדקה למסור את המידע בהינתן החריג של סעי' 9(א)(1) לחוק, מאחר שבנסיבות המקרה דנן, העניין הציבורי בגילוי המידע איננו "עדיף וגובר" כלשון החוק על הטעם לדחיית הבקשה, שהוא כאמור טעם בטחוני שלא ניתן לפירוט במסגרת זו. מה גם שיחידים מסורבי כניסה מקבלים הודעה על כך ועניינם האישי מקבל מענה, כך שהאינטרס הציבורי במקרה זה אינו עצמתי עד כדי הפעלת סעיף 17(ד).

6. העותרת הוסיפה כאסמכתא לשיטתה פס"ד שלטענתה תומך בעמדתה ב- עת"מ (י-ם) 46041-10-15 התנועה לחופש המידע נ' כנסת ישראל (לא פורסם, [פורסם בנבו] מיום 3.4.2016). לאחר בחינת פסה"ד מצאתי שאין בו כדי להועיל לעותרת. באותו מקרה אומנם קבע ביהמ"ש שיש למסור לתנועה לחופש המידע העתק של רשימת מקבלי היתרי הכניסה הקבועים לכנסת, למרות ההכבדה על מערך האבטחה של הכנסת, אך יש לאבחן מקרה זה מהמקרה דנן. באותו מקרה התאפשר למבקשת המידע לעיין ברשימת מקבלי ההיתרים, אלא שלא אפשרו לה לקבל העתק מהרשימה. בפועל המבקשת יכלה לראות את השמות ולפרסם שמות מתוך הרשימה, כך שהמבקשת יכלה לראות שם אחר שם ולפרסמו (ראו: סעי' 13 לפסה"ד). כמו כן באותו מקרה דובר בכנסת ישראל והודגשה החשיבות המיוחדת במדינה דמוקרטית של שקיפות מלאה של התנהלות הכנסת, שהיא לב ליבה של הדמוקרטיה הישראלית:

"מנגד עומד העניין הציבורי במידע המבוקש. אני בדעה כי קשה להפריז בחשיבותו. הכנסת אינה רק "סמל" שלטוני. הכנסת, על פי מהותה, מביאה לידי ביסוי יומיומי את ערכי היסוד של הדמוקרטיה הישראלית. בין כתליה מתקיימים דיונים בהצעות חקיקה שבסופם נחקקים חוקים, בין כתליה מתקיימים דיונים בפעולות הממשלה השונות, בין כתליה מתקיימים דיונים באירועים בעלי חשיבות ציבורית רבה ועוד ועוד. זה לב ליבה של

הדמוקרטיה הישראלית. חברי הכנסת הם נבחרים העם. שליחותם שליחות ציבורית, בשם מי שבחר בהם. בעלי היתרים הקבועים הם אנשים שיש להם נגישות תדירה לחברי הכנסת ויש ביכולתם להשפיע על עמדותיהם בסוגיות השונות העומדות על הפרק. כך, נציגי ארגונים ייצוגיים ומלכ"רים, כך צוותי תקשורת ועיתונאים, כך שדלנים ודומיהם. בנסיבות אלה, נראה כי לציבור עניין רב לדעת מי הם בעלי הגישה לכנסת ולמכהנים בה. שקיפות דיונית של הכנסת - שלא יכול להיות חולק על דרגת צלילותה הגבוהה המתחייבת - לא תהא שלמה, אם לא יחשפו שמותיהם של אלה שתכלית הווייתם במסדרונות הכנסת להשפיע על עמדות".

(סעי' 14 לפסה"ד).

עוד קבע ביהמ"ש המחוזי בנימוקיו באותו מקרה :

"אני סבורה כי הכנסת, בהחלטתה, לא נתנה משקל ראוי לעוצמתו של שיקול זה. מנגד, ניתן משקל רב לשיקול הביטחוני, מבלי שהובאה בחשבון באופן מספק העובדה שהמדובר במידע שאינו חסוי כשלעצמו, שלא נמנעת מן העותרים האפשרות לפרסם כל שם מן השמות שברשימה (המצומצמת) לפי שיקול דעתם, כפי שלא נמנעת אפשרות זו גם מגופים אחרים שיבקשו לעיין בה. לא מן הנמנע, כי במסירת הרשימה של מקבלי היתרים באותן קבוצות שפורטו לעיל תהיה משום הכבדה על מערך האבטחה של הכנסת. אלא שכנגד הכבדה זו עומדת זכותו של הציבור, במדינה דמוקרטית, לשקיפות מלאה של התנהלותה של הכנסת. פרסום שמות בעלי היתרי הכניסה הקבועים יש בו משום תרומה של ממש להגברת השקיפות. מכאן מסקנה, כי החלטתה של הכנסת אינה עומדת במבחני הסבירות והמידתיות".

(סעי' 16 לפסה"ד).

אין מקרה הכנסת שהיא סמל ייצוגי דומה לכניסה לישראל מהשטחים, שאין בה כל היבט וסמל ייצוגי. מטבע הדברים, גם הסיכונים הבטחוניים שונים מהותית.

7. ערה אני גם לפסה"ד מהעת האחרונה עע"מ 2975/15 הוצאת עיתון הארץ ואח', נ' **משרד החוץ**, (לא פורסם) [פורסם בנבו] מיום 6.6.2016. באותו תיק נדון החרג הקבוע בחוק **חופש המידע** שנוגע להגנה על המידע הנוגע ליחסי חוץ בהקשר של בקשת עיתון לגלות רשימת האורחים באירוע ארוחת חג בבית שגריר ישראלי במדינה זרה. לא מצאתי שהשיקולים שם הולמים את המקרה הנדון בפני ונסיבותיו.

אכן העותרת מבקשים על פניו רק את מספר מקבלי ההיתרים ללא פירוט נוסף, אלא שגם מידע זה משיהפוך לפומבי וגלוי בהגיעו לגורמים שאינם דווקא העותרת, יש בו כדי להוות סיכון לביטחון המדינה. בנסיבות, אינני רואה גם מקום לפרט את הקשר בין מסירת המידע לפגיעה בביטחון. הסייג שבסעיף 9(א1) לחוק, אכן חל על המידע המבוקש.

באשר לטענת העותרת כי המשיבים התמהמהו זמן רב הרבה מעבר למועד הקבוע בחוק במתן המענה לבקשת המידע, הרי שאין בכך כדי ליצור היתר למשיבים למתן מידע, שכפי שפורט לעיל נאסר עליהם למוסרו. עם זאת, אני מתחשבת בהיבט זה בקביעת ההוצאות.

סיכום

8. לאור האמור לעיל, במצטבר, אני דוחה את העתירה.

העותרת תישא בהוצאות המשיבים בסך 5,000 ₪ בהתאם להוראות תקנה 512 לתקסד"א.

ניתן היום, ו' אב תשע"ו, 10 אוגוסט 2016, בהעדר הצדדים.
המזכירות תמציא עותק פסק הדין לצדדים.

בעניין עריכה ושינויים במסמכי פסיקה, חקיקה ועוד באתר נבו – הקש כאן

יהודית שיצר 54678313-7
נוסח מסמך זה כפוף לשינויי ניסוח ועריכה